



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobci:

a) A. T.

státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR: P.

b) K. S.

státní příslušností Česká republika
bytem P.

oba zastoupeni Mgr. Marií Farníkovou Fabišovou, advokátkou
sídlem Senovážné náměstí 978/23, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019 č.j. CPR-36810-2/ČJ-2018-930310-V243

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 10. 2018 č.j. KRPA-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

153980-68/ČJ-2015-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci a) dle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) v návaznosti na ust. § 119 odst. 3 citovaného zákona, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, v délce 5 let s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ust. § 118 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Ve smyslu ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. bylo také konstatováno, že na cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

2. Žalobci v žalobě namítali, že intenzita narušení veřejného pořádku nebyla naplněna. Žalobce a) připustil, že se dopustil chyb, kterých lituje, nicméně rozhodnutí, která byla vydána, jsou dle jeho názoru v rozporu se zákonem a Listinou základních práv a svobod, a to z důvodu, že se jedná o zásah do rodinného a soukromého života cizince, který je plně adaptován v České republice. Má zde své zázemí, svou rodinu, žije zde jeho matka, sestra, bratr občan České republiky a jeho družka občanka České republiky. Žalobce a) se pak domníval, že se na území České republiky zdržuje oprávněně. Návrat do rodné země si nedovede představit, nemá tam žádné sociální, kulturní, ani rodinné vazby. Žalobci namítali porušení § 2 odst. 3, 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s. ř.“). Jsou přesvědčeni o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, jakož i o tom, že důvod pro uložení správního vyhoštění nekoresponduje s újmou, kterou způsobí žalobci a) a celé jeho rodině. Správní orgány se se pak dostatečně nezabývaly skutečným stavem věci a nedostatečně svá rozhodnutí odůvodnily. Dále je podle žalobců nutno poukázat na to, že porušování právních předpisů ze strany cizinců je přísněji trestáno, než je tomu u občanů České republiky.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že důvodem pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo žalobci a) uloženo správní vyhoštění, byla skutečnost, že žalobce a) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Žalovaný k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale také na své odůvodnění, neboť měl za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce a). Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Při jednání konaném dne 11. dubna 2019 účastníci řízení setrvali na svých právních závěrech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15. 4. 2015, č.j. KRPA-153980/ČJ-2015-000022, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 15. 4.

2015 č.j. KRPA-153980/ČJ-2015-000022 sepsaný Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, protokol o výsledku svědka správního řízení ze dne 20. 7. 2015 č.j. KRPA-153980/ČJ-2015-000022 sepsaný Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 6. 3. 2017, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 31. 10. 2018 č.j. KRPA-153980-68/ČJ-2015-000022, odvolání žalobců ze dne 10. 11. 2018 vč. jeho doplnění ze dne 14. 11. 2018 a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019 č.j. CPR-36810-2/ČJ-2018-930310-V243. Ve správním spise se pak rovněž nacházejí výsledky lustrace v informačních systémech Policie České republiky, rozsudky obvodních soudů uvedené v napadeném rozhodnutí a výpis z evidence rejstříků trestů ze dne 28. 1. 2019.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že prvoinstančním rozhodnutím ze dne 31. 10. 2018 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 119 odst. 3 cit. zákona uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 5 let. Předmětné rozhodnutí pak vychází ze skutečnosti, že cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Narušení veřejného pořádku závažným způsobem spatřuje správní orgán v opakovaném nezákonném jednání žalobce a), kterým žalobce a) porušil právní normy České republiky a které je v předmětném rozhodnutí popsáno. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že nezjistil žádná pochybení, která by způsobovala nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí, protiprávní jednání žalobce a) bylo prokázáno nadevší pochybnost a odvolací správní orgán se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil, toto rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobců zamítl.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody.*
10. Podle § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *doba, po kterou nelze občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se stanoví až na 10 let, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. a) anebo b), nebo až na 3 roky, jde-li o správní vyhoštění z důvodu uvedeného v odstavci 2 písm. c).*
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

12. K výkladu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č.j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS: „[[Jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. V řadě druhé však rozšířený senát připomíná, že toto kritérium je v souladu se směrnicí 2004/38/ES (srov. čl. 27 odst. 2) stále pouze obecným kritériem posouzení možného použití výhrady veřejného pořádku. Při použití § 119 je tak nutné rovněž zohlednit, že v tomto případě se jedná o v podstatě nejvýznamnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu (srov. bod 23 odůvodnění a čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES). Rozšířený senát má pak za to, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora ve věci Jipa). Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku čj. 5 As 51/2009-68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.“
13. Ze shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že k závažnému narušení veřejného pořádku dojde (nejen) v případě, kdy se cizinec dopustí jednání překračujícího intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.
14. V nyní posuzovaném případě se přitom žalobce a) dopustil hned několika trestných činů. Ve výpise z rejstříku trestů fyzických osob ze dne 28. 1. 2019, jenž je založen ve správním spise, je obsaženo osm záznamů o pravomocných odsouzeních žalobce a), k nimž došlo v letech 2006, 2009, 2013, 2016 a 2018. Jednalo se o trestné činy ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 201 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění dle § 180d zákona č. 140/1961 Sb. (dle současné právní úpravy tento trestný čin již neexistuje), krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“), ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. f) trestního zákoníku.
15. Městský soud v Praze nemá pochyb o tom, že shora uvedená protiprávní jednání žalobce a) jsou natolik závažná, intenzivní, dlouhodobá a opakovaná, že v jeho případě došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to i ve smyslu shora odkazované judikatury.
16. Pokud jde o námitku, že se dopustil chyb, kterých velmi lituje a jež se v nikdy v žádném případě nebudou opakovat, s ohledem na dosavadní chování žalobce a) toto

tvrzení nelze považovat za příliš věrohodné. Rovněž námitka, že poslední trestný čin žalobce a) spáchal tak, že bránil svou družku, se kterou plánuje budoucnost, nemůže obstát, neboť tím nedošlo ke zpochybnění skutečnosti, že žalobce a) dlouhodobě a opakovaně páchal mnoho trestných činů a že jeho jednání je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením zájmu společnosti na ochraně před pachateli trestných činů a před narušováním veřejného pořádku.

17. Žalobci rovněž namítali, že se žalobce a) domníval, že se na území České republiky zdržoval oprávněně. K tomu soud uvádí, že je věcí právního zástupce, aby svého klienta zpravil o veškerých relevantních písemnostech, jež mu byly prostřednictvím zástupce doručeny (a o případných dalších podstatných skutečnostech). Pokud k tomu nedošlo, jde to pouze k tíži žalobce a) a nemá to žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud v této souvislosti podotýká, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č.j. 9 Azs 176/2017-26, bod [24]).

18. Ohledně námitek o zásahu do soukromého a rodinného života soud připouští, že uložené správní vyhoštění s dobou, po kterou žalobci a) jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie nelze umožnit vstup na území České republiky, v délce 5 let jistě je zásahem do soukromého a rodinného života, ovšem s ohledem na dosavadní intenzivní, závažné a dlouhodobé porušování právních předpisů České republiky (páchání trestné činnosti) žalobce a) je právo žalobců na zachování soukromého a rodinného života výrazně převáženo zájmem společnosti na ochraně před pachateli trestných činů a před narušováním veřejného pořádku. Žalobce a) a jeho družka (jakož i členové jeho rodiny) mohou svůj soukromý a rodinný život realizovat v jiné zemi, kde žalobce a) může pobývat legálně. Z těchto důvodů není důvodná ani námitka porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na uvedené závěry soud považoval za nadbytečné provádět dokazování navrženým výsledkem žalobců a sestry, matky a bratra žalobce a), neboť výslech těchto osob by na těchto závěrech zjevně nezměnil niče. Námitka, že nucené opuštění České republiky se téměř změnil v opuštění trvalé, je dle závěru zdejšího soudu pouhou spekulací. Žalobci a) nic nebrání se poté, co doba uloženého správního vyhoštění uplyne, ucházet stejně jako kteříkoliv jiní cizinci o pobytové oprávnění na území České republiky. Co se týče námitek, že si žalobce a) nedokáže představit návrat do své rodné země a že tam nemá žádné sociální, kulturní ani rodinné vazby, soud podotýká, že žalobce a) je stále relativně mladý a v jeho věku je reálně představitelné vybudování (příp. obnovení) vazeb v zemi původu. Ani tyto žalobní námitky tak nemohou obstát.

19. Žalobci rovněž s tvrzením o používání dvojích standardů a o tom, že porušování právních předpisů ze strany cizinců je přísněji trestáno, než je tomu u občanů České republiky, odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015 č.j. 1 Azs 174/2014-41, kde je mimo jiné uvedeno: „*Nejvyšší správní soud závěrem poznamenává, že v zemi založené na ochraně principu rovnosti nelze používat dvojí standardy. Nejvyššímu správnímu soudu se přitom na základě znalosti řady tzv. cizineckých*

věcí jeví, že je porušování právních předpisů ze strany cizinců „stíháno“ podstatně přísněji než je tomu u občanů České republiky. Z porušení leckdy jen administrativních povinností je vyvozována „neúcta k právnímu řádu země“ a je v nich shledáváno naplnění zákonných důvodů pro vyhoštění bez dostatečného zohlednění skutečných rizik pro veřejný pořádek, bezpečnost a další veřejné zájmy. V řadě případů se přísnost státních orgánů zvyšuje na úroveň, kterou by každý pocíťoval jako nespravedlivou.“

20. Městský soud v Praze k tomu uvádí, že shora citované závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ani zdaleka na případ žalobce a) nedopadají. V případě žalobce a) se rozhodně nejednalo o drobné prohřešky typu porušení administrativních povinností, nýbrž o dlouhodobé, opakované, závažné a intenzivní narušování veřejného pořádku (opakované páčání trestné činnosti). Je samozřejmě pravdou, že občanovi České republiky by za totéž jednání nebylo možno uložit správní vyhoštění (srov. čl. 14 odst. 4 větu druhou Listiny základních práv a svobod), v případě cizince však toto správní vyhoštění dle ústavního pořádku (srov. čl. 14 odst. 5 Listiny základních práv a svobod) možné je; soud uzavřel, že v případě žalobce a) uplatnění tohoto opatření je s ohledem na jeho dosavadní jednání zcela namístě.
21. K obecně formulovaným námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí soud uvádí, že žalobci nespecifikovali, jak konkrétně měly správní orgány v tomto ohledu pochybit. Soud proto alespoň obecně uvádí, že správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily skutkový stav věci a na základě toho přijaly odpovídající právní závěry, jež řádně odůvodnily. Z rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je dostatečně patrné, jakými úvahami se tyto správní orgány řídily, pročez tato rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Jelikož podaná žaloba měla odkladný účinek ze zákona (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. dubna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně